

MERINDE PENTRU SVFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 9. N°14

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

14 APRILIE 2019

CVANTUL DOMNULVI DOMINICA A 9-A DIN POST (A SF. MARIA EGIPTEANCA) BUNA VESTIRE

EVREI 9, 11-14 (A DOMINICII)

Fraților, Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și

mai desăvârșit, nu făcut de mână, junincii, stropind pe cei spurcați, îi adică nu din zidirea aceasta; El a sfințește spre curățirea trupului, cu intrat o dată pentru totdeauna în cât mai mult sângele lui Hristos, Sfânta Sfințelor, nu cu sânge de Care, prin Duhul cel veșnic, S-a țapi și de viței, ci cu însuși sângele adus lui Dumnezeu pe Sine jertfă Său, și a dobândit o veșnică fără de prihană, va curăți cugetul răscumpărare. Căci dacă sângele vostru de faptele cele moarte, ca să țapilor și al taurilor și cenușa sluiți Dumnezeului celui viu!

GALEATENI 3, 23-29 (A CVIOASEI)

Fraților, înainte de venirea credinței, noi eram păziți sub Lege, fiind închiși pentru credința care avea să se descopere. Astfel că Le-

gea ne-a fost călăuză spre Hristos pentru ca să ne îndreptăm din credință. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus. Căci câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat. Nu mai este iudeu, nici

elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus. Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință. .

MARCV 10, 32-45 (A DOMINICII)

În vremea aceea, luând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, Iisus a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple, zicând: iată ne ducem sus în Ierusalim și Fiul Omului va fi dat căpeteniilor preoților și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor, care-L vor batjocori; și-L vor bate și-L vor scuipa și-L vor omori, dar a treia zi va învia. Atunci au venit la Dânsul Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu și i-a zis:

Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Și Iisus i-a întrebat: ce voiți să vă fac? Iar ei I-au spus: dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, în slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu și să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei au zis: putem. Iisus le-a zis atunci: Paharul pe care Eu îl beau, cu adevărat îl veți bea, și cu botezul cu care Eu Mă botez, vă veți boteza; dar a șede de-a dreapta și de-a stânga Mea, nu-Mi este îngăduit să dau decât acelor

pentru care s-a rânduit. Când au auzit ceilalți zece, au început să fie mânioși pe Iacob și pe Ioan; iar Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc; dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care dintre voi va vrea să fie mai mare să fie slujitorul vostru; și care va vrea să fie cel dintâi între voi să fie slujitorul tuturor, pentru că și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața preț de răscumpărare pentru mulți.

LVCA 7, 36-50 (A CVIOASEI)

În vremea aceea unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Și, intrând în casa fariseului, a șezut

la masă. Și, iată, era în cetate o femeie păcătoasă, care, aflând că Iisus șade la masă în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-I ude cu lacrimi picioarele, și cu părul ca-

pului ei să le șteargă. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar, văzând aceasta, fariseul care-L chemase a zis în sinea lui: Acesta, dacă ar fi proroc, ar ști cine e și ce fel este femeia care se atinge de El, că este păcătoasă. Atunci, răspunzând,

CVANTUL DOMNULUI

Iisus a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune! zise el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt, cu cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat. Și

întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate

sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.

Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei ce ședea împreună la masă să zică în sinea lor: Cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace!

TRĂLĂCIRI

Parintele Petroniu Tanase

Cu cât ne apropiem de sfarsitul Postului, sfintele slujbe ne vorbesc tot mai vadit de Patimile cele mantuitoare ale Domnului. Aceasta saptamana ne aduce aminte de caderea lui Adam si a intregului neam omenesc si apoi de pilda samarineanului milostiv, in care se oglindeste aceasta cadere si izbavire. Cel cazut intre talhari este omul Vechiului Testament, pe care nici Preotia, nici Legea nu l-au putut tamadui.

„Cazand Adam in talharestile ganduri, i s-a furat mintea, ranindu-se la suflet si a zacut lipsit de ajutor. Nici preotul cel mai inainte de lege n-a luat seama la dansul, nici levitul cel din lege nu s-a uitat la el, fara numai Tu, Dumnezeule.“ (Duminica seara).

Cazut intre talhari este si tot omul robit de patimi prin inselaciunea diavoleasca si prin calcarea poruncilor dumnezeiesti: „Eu, Stapan al tuturor, asemanatu-m-am celui ce a cazut intre talhari, cazand in pacatele mele si acelea m-au ranit fara de mila; dar nu ma lasa pe mine nevindecat Iisuse.“ (Luni la Utrenie).

Samarineanul cel milostiv, care a mantuit pe „cel mort“, nu este altul decat Mantuitorul Hristos, Care prin Patimile si moartea Sa a mantuit neamul omenesc si izbaveste de-a pururi pe fiecare din cei ce striga catre El.

„Fiind izgonit de patimi, eu ticalo-

sul, am cazut in prapastie. Ci Tu, Hristoase, m-ai primit si m-ai luminat cu nepatimirea si m-ai facut impreuna sezator cu Tatal“ (Marti seara).

Intre celelalte saptamani ale postului, saptamana a V-a ocupa un loc aparte prin cele doua evenimente din cuprinsul ei: Miercurea Canonului si Sambata Acatistului.

Miercuri seara, la Utrenia zilei de Joi, se citeste intreg Canonul cel mare al Sfantului Andrei, care s-a citit la pavecernitele primelor patru zile din saptamana I-a. Impreuna cu Canonul se citeste si Viata Preacuvioasei Maria Egipteanca, scrisa de Patriarhul Sofronie al Constantinopolului.

Pricina pentru care s-au randuit acestea, precum arata Sinaxarul Triodului, este ca se apropie de sfarsit postul si pentru ca oamenii sa nu slabeasca ostenele si luptele cele sufletesti si sa nu paraseasca vietuirea cu nevointa si smerenie. Marele Andrei, prin istoriile Canonului cel Mare, pomenind faptele cele bune ale oamenilor drepti, precum si intoarcerea celor rai, face pe oameni mai viteji si mai indrazneti ca sa stea tare impotriva vrajmasilor, iar Sf. Sofronie, prin povestirea cea desfatata si frumoasa, de asemenea ii intareste si-i indeamna spre Dumnezeu, ca sa nu cada si sa nu deznadajduiasca de sunt cazuti in pacat, ca mare este bunatatea si milostivirea lui Dumne-

zeu fata de cei ce se intorc cu tot sufletul de la pacatele facute, precum se vede in Viata Sfintei Maria Egipteanca.

Condacul Canonului este un puternic indemn la trezvie si grija pentru raspunsul cel infricosat: „Suflete al meu, suflete al meu! Scoala, pentru ce dormi? Sfarsitul se apropie si vrei sa te tulburi! Desteapta-te dar, ca sa se milostiveasca spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea si toate le plineste“.

La Utrenia sambetei, se citeste in patru rastimpuri Acatistul Bunicii Vestiri, in chip sarbatoresc si cu repetarea de mai multe ori a primului condac, anume alcatuit in cinstea acestei praznuiri: „Aparatoare Doamna, pentru biruinta multumiri, izbavindu-ne din nevoi, aducem tie, Nascatoare de Dumnezeu, noi robii tai. Ci ca aceea ce ai stapanire nebiruita, izbaveste-ne din toate nevoile, ca sa strigam tie: Bucura-Te Mireasa, pururea Fecioara!“.

Praznuirea aceasta s-a randuit pentru pomenirea si cinstirea biruintelor castigate de crestini cu ajutorul minunat al Maicii Domnului. Intai impotriva scitilor si persilor, a doua oara impotriva saracinilor si a treia oara impotriva agarenilor, care cu nenumarate osti, pe mare si pe uscat, asediasera Constantinopolul. Patriarhul, impreuna cu clerul si credinciosii, a facut pri-veghe si rugaciuni neintrerupte si procesiuni cu

TRĂSĂCĂRI

sfintele icoane și indeosebi cu icoana facatoare de minuni a Maicii Domnului, care n-a întârziat să-și arate puterea Sa nebiruită. Pentru că ostile paganilor, mult mai numeroase decât ale creștinilor, au fost biruite de Istov, iar corabiile lor înecate de furtuna, s-a rânduit această praznuire de „multumire pentru biruința” către Ceea ce are „stăpânire nebiruită și izbăveste de-a pururi din toate nevoile pe credincioșii robii Sai”. Condacul întâi, „Aparatoare Doamna”, alcatuit de patriarhul Serghie cu acest prilej, ne aduce aminte de-a pururi și ne dă încredere în ajutorul cel mare și grabnic al Preacuratei împotriva tuturor vrajmasilor văzuți și nevăzuți.

Duminica a V-a ne pune înaintea noii pilda de înaltă sfințenie, și anume pe Prea Cuvioasa Maica noastră Maria Egipteanca. Dacă Sfântul Ioan Scararul, din duminica trecută, este icoana vieții calugărești și a oamenilor care merg spre mântuire cu hotărâre, fără abatere sau întoarcere de la calea cea bună, ca omul care cunoaște bine tinta călătoriei, Sfânta Maria Egipteanca este icoana celor care se abat sau ratacesc de la calea mântuirii, a celor care calatoresc cu poticniri și căderi, dar nu mai puțin, și acestora le stă în putință să se ridice la cea mai înaltă sfințenie, precum ne-o dovedește minunata viață a Cuvioasei Maria Egipteanca.

Precum ne-o arată și numele, patria Cuvioasei Maria a fost Egiptul, și anume, orașul cel mare al Alexandriei, iar Cuvioasa a trăit în primele veacuri creștine, între anii 340-420. După cum ea singură povesteste, tinerețea și-a petrecut-o în cele mai urate fapte de stricăciune și desfrânare. Odată, văzând niste corabii plecând spre Ierusalim, pentru praznicul Înălțării Sfintei Cruci, a plecat și ea cu un grup de tineri, nu pentru a se închina, ci pentru că avea prilej să-și împlinească și mai mult nesaturată pofta a desfrânării. Ajunsă la Ierusalim, după o călătorie plină de

pacate, a voit și ea să intre cu lumea ce se grăbea la închinarea Sfintei Cruci, dar n-a putut intra mai departe de pridvorul bisericii, oricât s-a silit, pentru că o oprea o putere nevăzută. Abia atunci s-a trezit în ea simțământul vinovăției și al pacatoșeniei în care se gasea.

Văzând aproape icoana Maicii Domnului, înalta o rugăciune plină

ȘĂPTĂMÂNII

"Există și schimbări pe care le provoacă greșelile noastre personale de câte ori încălcăm poruncile și suntem lipsiți de harul dumnezeiesc, pe care l-am întristat prin vinovăția noastră. Pentru aceste schimbări este nevoie de pocăință și de smerenie pentru ca să se vindece. Este nevoie de curaj și de atenție – iar nu de frică – pentru ca să nu se întreprună strădania cea demnă de laudă și râvna nevoitorilor."

Părintele Iosif Vatopedinul

de căință și zdrobire sufletească, și simțindu-și inima puțin alinată, încearcă din nou să intre în biserică și acum nu o mai oprește nici o putere. Se închina cu mare umilinta la Sfânta Cruce a Domnului și la ieșire din nou înalta o rugăciune fierbinte către Maica Domnului și aude un glas care o îndeamnă să treacă Iordanul, în pustie. După un scurt popas în Biserica Sf. Ioan Botezătorul de la Iordan, unde se învredniceste de împărtășirea cu Sfințele Taine, trece în pustie, hotărâta

să înceapă o viață nouă. Într-adevăr, viața pe care o duce de aici înainte până la sfârșitul vieții este mai presus de puterile omenesti. Patruzeci și șapte de ani a trăit în pustie cu două pâini și jumătate, pe care le luase din Ierusalim la plecare, chinuita de foame, de sete, arsa de soarele zilei și înghețata de frigul nopții, hartuita neconținut de duhurile necurate. În cele din urmă, din dumnezeiască randuială, se întâlnește cu Cuviosul Zosima, care îi va aduce Sfânta Împărtășanie înainte de moarte și care va povesti viața Cuvioasei, așa cum a aflat-o din gura ei. După cei patruzeci și șapte de ani de nevoită în pustie, Cuvioasa Maria se aseamăna mai mult cu ingerii decât cu oamenii: când se roaga, pluteste în văzduh, merge pe apă ca pe uscat, cunoaște gândurile altora și vede cele de departe și cele viitoare ca și cum ar fi de față.

Prin două lucruri ne uimește Cuvioasa la începutul schimbării vieții ei: hotărârea neclintită de a începe o viață nouă și ruperea desăvârșită cu patatul. Patatul este robie, mântuirea - eliberare. Nu există mântuire în țara patatului. Poporul evreu, ca să ajungă în pământul făgăduinței a trebuit să iasă mai întâi din robia Egiptului; fiul risipitor numai întors la casa părintească a fost pus în drepturile cele dintâi. Cuvioasa Maria nu în Egipt, locul patatului, ci departe, în pustia Iordanului, s-a eliberat de patat și s-a sfințit. Deci pentru a începe o viață nouă, cu Hristos, trebuie să o curmăm desăvârșit cu patatul. Nu putem pune început bun dacă nu urăm patatul din adâncul sufletului. Fericitul Augustin, care în tinerețe duseși el o viață pacatoasă, se ruga cu mare căință: „Doamne, ajută-mi să Te iubesc, așa cum mai înainte am iubit patatul”. Aceasta este prima învățatură din viața Cuvioasei Maria, pe care se cade să nu o uităm. Dacă vrem să reușim ceva cu rugăciunea, cu postul și cu celelalte nevoite creștinești, trebuie să iesim din Egipt și să mergem în

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Ierusalim, sa luam Crucea, sa trecem Iordanul si sa ne salasluiam in pustie. Sa ne ocupam adica de pacat, sa ne salasluiam in pamantul nepacatuirii, cu hotararea nestramutata de a face voia lui Dumnezeu.

Daca aceasta hotarare nu este usor de luat, apoi adevarata greutate abia acum incepe: cei patruzeci si sapte de ani de pustie, izbavirea de tirania patimilor care ne chinuiește chiar si dupa ce ne-am lepadat de ea. Sf. Maria se afla in pustie, in foame si sete, nu vedea si nu auzea pe nimeni, si totusi, saptesprezece ani a fost chinuita ca de foc de gandurile cele pacatoase, de aducerile aminte curvesti, de cantecele si de betiile in care traise.

De unde intelegem, dupa cum am vazut si la fiul cel desfranat, ca pacatul este cel mai mare vrajmas al sufletului nostru. E unealta diavolului, diavolul insusi, care cu fatarnicie si viclesug, cu minciuna si cu rautate, isi ascunde dusmania impotriva omului pana ce il prinde in latul obisnuitei cu pacatul.

Abia atunci isi arata toata ura de moarte impotriva noastra, nu ne cruta, ne chinuiește si nu vrea sa plece decat cu sufletul nostru in muncile iadului.

De aceea, toti Parintii ne indeamna necontentit sa fugim de muscatura viperei, de prima experienta a pacatului, de curiozitatea de a gusta din otrava cu care ne momeste cel viclean. Cine fuge de pacat va scapa de razboiul cel cumplit care urmeaza si de care nu este sigur ca va scapa cu zile. Cine poate avea vointa si hotararea Mariei Egipteanca?

Intr-adevar, cand ne gandim la viata ei, la luptele si la rabdarea ei, ne cuprinde spaima si cutremurul. Calea ei ni se pare ca intrece orice putere omeneasca. Asa este, dar nu este alta. Otrava pacatului nu se poate taia cu apa de flori, trebuie leacuri puternice; nu cu jumatați de masura, ci cu lupta pe viata si pe moarte. Parintii Patericului au o vorba: „Da vointa si ia putere“ si alta: „Da sange si ia

duh“. Esti neputincios, dar Mantuitorul a venit pentru cei slabi si pentru cei bolnavi. „Voiesti sa fii sanatos?“ ne intreaba El. Trebuie sa vrei din toata inima, da vointa si iei putere. Iei putere sa rabzi necazurile, sa te impotrivesti vrajmasului, sa nu

cazi in lupta, ca fara osteneala nu este mantuire; trebuie sa dai sange ca sa iei duh.

Darul intareste puterile slabanogite de pacat, vindeca ranile sufletesti, dar ceea ce am stricat prin voia noastra, singuri trebuie sa indreptam prin spovedanie curata, prin cainta sincera si prin fapte bune, prin post si rugaciune.

Daca ne-a placut mincinoasa dulceața a pacatului, se cade sa gustam si amaraciunea cea dulce a leacului.

Asa cum bolnavul rabda operatie, taiere, leacuri amare, stiind ca aceasta ii aduc mult dorita sanatate, asa cum rabdam ostenelele postului in nadejdea ca degraba se apropie Pastilele cele luminoase si vesele, tot asa sa rabdam si patimirile cele curative de pacat si mantuitoare, care ne invrednicesc de bucurie neintreputa si de Pastele cel vesnic, de stralucirea, mangaierea si odihna ce-

lor ce s-au ostenit in necazuri si in toate felurile de chinuri.

Pomenirile saptamanii au stransa legatura cu ele si un adanc inteles duhovnicesc.

Asa cum altadata Constantinopolul, cetatea cea imparatesca, era asediata de neamurile barbare, ca sa o jefuiasca, tot asa si in viata aceasta pamanteasca, si mai ales in vremea nevoitelor duhovnicesi, cetatea cea imparatesca a sufletului este asediata de agarenii si saracinii cei nevazuti, ca sa o jefuiasca de bogatia virtutii si sa o arunce in moartea pacatului. Avem insa, Aparatoare tare si nebiruita, pe Preacurata Maica a lui Dumnezeu, Care de-a pururi ne izbaveste din toate nevoile.

Si chiar daca se intampla vreodata, cand coboram de la Ierusalim la Ierihon - cand adica neglijam virtutea si ne irosim in grijile cele lumesti sa cadem intre talharii cei nevazuti si sa ne lase „mai mult morti“ -, avem nadejde in milostivirea cea fara de margini a Celui ce, nu din

Samaria, ci din Nascatoarea de Dumnezeu, a venit pentru mantuirea noastra. Pilda Prea Cuvioasei Maria Egipteanca ne intareste si ne da nadejde. Si ea cazuse si fusese jefuita de talharii draci, dar s-a izbavit cu puterea Crucii si cu ajutorul Maicii Domnului, cea Grabnica si Puternica Ajutatoare.

„Toate saltarile trupului infrananduti cu ostenelele sihastrestii, ti-ai aratat viteaza intelepciunea sufletului tau, ca poftind sa vezi Crucea Domnului, te-ai rastignit singura pe tine lumii, tu cea vrednica de cantare.“

„Ceea ce mai inainte erai plina de tot felul de intinari, te-ai aratat aleasa lui Hristos, prin pocainta urmand vietii ingeresti si cu arma Crucii calci in picioare pe demoni. Pentru aceasta te-ai aratat mireasa a Imparatiei cerului, Marie prealaudata“ (Condacul).